

Apostel Thomas Kerk
www.pgenschede.nl/atk

Ds Richard Vissinga 7 juni 2015

Marcus 3, 20-35

Lieve gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Misschien komt u ze ook wel tegen, mensen, die de indruk wekken dat ze de weg in het leven een beetje kwijt zijn. Die wat anders reageren dan we van de meeste mensen gewend zijn.

Soms ineens tegen je beginnen te praten. En dan rare dingen zeggen. Of zelfs wat raars schreeuwen.

Lastig, als je bij Albert Heijn in de rij voor de kassa staat.

En wat goed dat er dan personeel is, dat daar prima op kan reageren. Even een arm om de schouder. Of even dát juist niet doen, maar wel een woord spreken, dat verder helpt.

Verwarde mensen. De weg kwijt. Van het pad af.

Misschien komt u ze ook wel eens tegen.

Ik vermoed dat Jezus ook die indruk gewekt heeft. Er drommen mensen samen om Jezus te zien of een woord van hem te horen. Het zal er luidruchtig en wanordelijk aan toe zijn gegaan. Want zijn verwanten willen hem bij de mensen weghalen. Desnoods onder dwang. Want volgens hen had hij zijn verstand verloren.

Hoort u dat? Zijn verstand verloren! Wie? Ja, Jezus.

Vorig najaar verscheen er een glossy over Jezus. Een glossy - dat is een chique tijdschrift met mooie foto's op wat dikker papier afgedrukt. Een glossy over Jezus. Met op de voor- en achterkant deze foto's.

Wat valt u op? Mij valt op dat Jezus er zo mooi uitziet. Een verzorgd kapsel. Gelijkmatische gelaatstrekken. Zachte ogen. Een mooie man. Iemand van wie je je kan voostellen dat hij zijn armen spreidt en zegt: toe maar, kom maar bij me. En dat hij je omhelst, zich dicht tegen je aandrukt en dat dat je een heerlijk gevoel geeft.

Maar is dat Jezus?

Eén ding wordt uit de lezing van vanmorgen wel heel duidelijk: Jezus roept weerstanden op. Hevige weerstanden. Mensen storen zich aan hem.

Er zijn ook anderen. Die voelen zich nu juist heel erg door Jezus aangesproken. Dat zijn de mensen die het niet zo mee zit in het leven. Ze zijn druk met het leven van elke dag. Al hun energie gaat zitten in het leven en overleven. Naast werken en zorgen blijft er geen tijd over.

Zij hebben het gevoel dat Jezus hen precies begrijpt. Zo goed verwoordt wat hen bezighoudt. Van hem hoeven ze even niets. Hij neemt ze helemaal zoals ze zijn. En hij vertelt over Gods toekomst, waar je vandaag af en toe al iets van kunt zien. Hoe het worden zal als mensen écht mensen zijn. Als liefde de toon van het samenleven aangeeft. Als mensen erop uit zijn om elkaar recht te doen.

Dat soort dingen. Hij noemt dat het koninkrijk van God.

En dan die mensen die ziek zijn. Lichamelijk en geestelijk. Jezus gaat de strijd aan met ziekte. Hij ziet het niet als een onontkoombaar lot. Hij ziet het niet als de wil van God, waar mensen zich bij moeten neerleggen. Of waar ze in moeten berusten. Nee, hij laat zien waar de wil van God op uit is: op heel maken, op genezen. Daarom worden blinden weer ziende, en krijgen doven hun gehoor weer terug. Worden verlamden weer op hun benen gezet en melaatsen gereinigd.

In het begin van Marcus' derde hoofdstuk vertelt hij over een man met een verschrompelde hand, die nota bene op de sabbat wordt genezen.

En dan zijn er de mensen die bezetenen worden genoemd. Door boze geesten, zeiden ze in Jezus' tijd, door demonen. Psychisch zieken, zeggen wij vandaag. Wij kennen hen als mensen die de weg kwijt zijn in het leven. Soms door ziekte. Soms door de omstandigheden. Hoe dan ook. Verward. Psychotisch, schizofreen, manisch-depressief - dat zijn de etiketten die wij gebruiken.

Ook hen wil Jezus genezen. Voor hem zijn lichaam en geest even belangrijk.

En net zoals het vandaag moeilijk is om te begrijpen waar die ziektes vandaag komen, was het in Jezus' tijd. Demonen, zeiden de mensen. Hij of zij wordt door een demon bezeten.

En Jezus beschikt over de kracht om de demonen te bestrijden en te overwinnen en de zieken te genezen. Om de boze geesten uit te drijven.

En hij zet die kracht in. Hij geneest.

Maar in plaats dat iedereen blij is om zo'n wonderlijke genezing, blij voor die mens vooral, roepen zijn genezingen weerstanden op.

Ze stellen vragen. Waar haalt hij de bevoegdheid vandaan? Mag hij dat wel doen?

En dat uitdrijven van demonen? Hoe kan hij dat doen? Toch eigenlijk alleen als hij zelf bezeten is, namelijk door de vorst van de demonen. Door Beëlzebul. Zo werd die genoemd in die tijd. De opperdemon. Andere naam voor de Satan.

Jezus' tegenstanders vinden dat hij een verbond gesloten heeft met de satan.

Dan roept hij hen bij zich. Is dat niet veelzeggend? Dat hijzelf het initiatief neemt?

Hij neemt de leiding. Hij spreekt met gezag.

En dan vertelt hij korte gelijkenissen, waarin hij hun beschuldigingen weerlegt. En uitlegt dat wat zij zeggen niet waar kan zijn. We hebben ze zojuist gehoord. Dat een koninkrijk dat tegen zichzelf verdeeld is geen stand kan houden. Dat het niet Satan is tegen de demonen, maar de God van liefde tegen de kwade machten.

Dan volgt er een waarschuwing, waar veel mensen zich het hoofd over gebroken hebben.

Jezus zegt: ik verzeker u: alle zonden, dat zijn al die dingen waarmee je een ander mens tekort doet, en alle godslasteringen, dat zijn de woorden en daden waarmee je God beschadigt, kleineert of hoe dan ook tekort doet, dat alles kan je vergeven worden. Maar wie lastertaal spreekt tegen de Heilige Geest, die krijgt in alle eeuwigheid geen vergeving; zo iemand is schuldig aan een onuitwisbaar vergrijp.

De zonde tegen de Heilige Geest. Wat hebben veel mensen zich daarover het hoofd gebroken! Of zij zich daar niet aan bezondigd hadden. Lastertaal tegen de Heilige Geest. Of zij niet een onvergefelijke zonde hebben begaan en het eeuwige leven verspeeld hebben.

Wat kan Jezus bedoelen?

Laten we vooropstellen, dat één van de hoofdlijnen in heel de Bijbel bestaat in het besef, dat God zonden vergeeft. Eindeloos en telkens weer. We kwamen het vorige week in de ontmoeting met Nicodemus weer met zoveel woorden tegen.

En dat God uit is op het behoud en de redding van ieder mens! Denk aan de jongste zoon in de gelijkenis van de liefde van de Vader. En aan de moordenaar aan het kruis, die door Jezus wordt gered.

Maar er staan in de Bijbel ook van die krasse uitspraken waar je van schrikt. Waarvan je denkt: dat kan toch niet waar zijn? Die we niet kunnen rijmen met vergeving en met liefde.

Ik zou ze als een waarschuwing willen opvatten. Dat Jezus zegt: zo moet je niet doen en ook nietr denken. Dat is niet goed voor jou en niet voor de ander. Hou je daar verre van.

Zonde tegen de Heilige Geest wil zeggen, dat je gelooft dat Jezus niet uit is op het doen van de wil van God, maar niets anders doet dan wat de Satan wil. Dat hij op aangeven van de Satan - dat is samengebalde macht van het kwaad en de dood - zijn tekenen van leven en liefde verricht.

Als je dát gelooft, dan zit je er faliekant naast! Helemaal op het verkeerde spoor.

Want waar het Jezus helemaal om gaat, dat is het doen van de wil van God.

Daar eindigen deze gesprekken ook mee. Als tegen Jezus gezegd wordt dat zijn moeder en broers hem zoeken, dan stelt hij de raadselachtige vraag: wie zijn mijn moeder en mijn broers?

Hij kijkt de kring rond en zegt: dat zijn jullie. Jullie zijn mijn moeder en mijn broers.

Want iedereen die de wil van God doet, die is mijn broer en mijn zuster en mijn moeder. Dát bindt mensen aan elkaar.

Jezus - wie is die man? Laten we ons niet op hem verkijken. Hij is niet alleen die lieve, mooie man met de gespreide armen. Hij is ook de man die weerstanden oproept.

En hij is onze broeder, die ons vraagt of wij met hem op weg willen gaan. Om de wil van God te doen.

Deze aarde een beetje menselijker en bewoonbaarder maken.

Amen